

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

**WAARDELOOS ZALFJE TEGEN
ECZEEM KOSTTE F 200**

WIJNAND K. uit Zaandam, een standwerker op diverse markten, had iemand er toe gebracht 200 gulden te betalen voor een waardeloos potje zalf. Hij is thans door de rechtbank te Groningen veroordeeld wegens oplichting. Er is hem een fikse straf opgelegd, ondanks zijn 73-jarige leeftijd. Hij kreeg namelijk vijf weken gevangenisstraf, met aftrek van de drie weken, die hij al in voorlopige hechtenis had doorgebracht. Bovendien twee weken voorwaardelijk en de verplichting om de 200 gulden terug te betalen binnen een maand. Over deze Wijnand K. uit Zaandam hebben wij reeds in het aprilnummer van het Maandblad tegen de Kwakzalverij (op bladzijde 24) in het kort bericht.

AAN HET verslag van de zitting van de Groningse rechtbank, dat wij aantreffen in de Winschoter Courant, ontlenuw wij het volgende.

De thans 73-jarige Wijnand K. is sinds zijn elfde jaar standwerker op de markt. De laatste twintig jaar verkocht hij zijn „wonderzalf” tegen eczeem. Dat is hem nu opgebroken, hij heeft van 3 tot 25 april in voorlopige hechtenis gezeten, nadat hij in Drente was aangehouden. „Tot mijn leedwezen”, aldus K., ook voor de rechtbank zeer welbespraakt.

Slachtoffer

Slachtoffer van de oplichting was de 28-jarige H. Teekema uit Leek. Hij had veel last van eczeem, en wat de artsen ook voorschreven, niets hielp. T. kreeg, aldus zijn verklaring voor de rechtbank, op zekere dag een telefoontje van zijn vader: „Ik weet iemand, die je eraf kan helpen, maar dat kost je wel f 200,—.” T. had het er graag voor over, en op zekere dag verscheen marktkoopman K., in gezelschap van T's vader en een chauffeur, bij de patiënt.

Wijnand K. bekeek de armen en benen van de heer Teekema zeer nauwkeurig, kneep er eens in en kwam tot de conclusie, dat zijn huid „veel te droog” was.

„Maar ik kan u genezen”, zei K. „Als u deze zalf en deze vloeistof beurtelings gedurende vier weken gebruikt, is de eczeem verdwenen”.

Averechtse uitwerking

„Ik heb K. f 200,— betaald, en ik heb het spul gebruikt”, vertelde de getuige ter zitting. „Het werkte echter averechts, mijn huid werd helemaal rood, de jeuk werd erger, en na drie weken ben ik er dan ook mee gestopt”.

De verdachte verklaarde nergens van te weten. „Ik verkoop die rommel al twintig jaar op de markt, zei hij, „en altijd voor vijf gulden per pot. Ik ben 73 jaar en nog steeds arm, zou ik dat zijn als ik tweehonderd gulden voor die rotzooi nam? Kijk heren, deze schoenen heb ik zelf gemaakt, en heus niet van weelde”, besloot de beneuzen van de rechters heen en weer wiebelen.

K. wilde nu ook weer niet ontkennen, dat hij de heer Teekema f 200,— lichter had gemaakt. „Misschien was ik wel dronken”, veronderstelde hij. Hij bezwoer, dat hij het bedrag terug zou betalen en vroeg om het adres van de getuige. De griffier verstrekte een blaadje papier, de heer Teekema schreef zijn adres erop en de verdachte nam het in ontvangst. „Maandag heb je je geld, Teekema”, zei hij, „hier mijn hand, onder getuige van de heren...”

„Geloof u eigenlijk in uw produkt”, wilde de president van de rechtbank, mr. Overdiep, weten, „u hebt het maar steeds over „rommel” en „rotzooi”.

**Dr. H. H. SCHOLTEN
plotseling overleden**

IN DE week voor Pinksteren overleed volkomen onverwacht de oud-veier-nair inspecteur van de Volksgezondheid, Dr. H. H. Scholten. Tijdens zijn ambtelijke loopbaan heeft hij als adviseur en bestuurder voor onze vereniging zeer veel betekend. Zijn nuanceter kritische kijk op allerlei zaken, zijn geaegen inzicht in — voor de Volksgezondheid vaak zo belangrijke — veeartsenijkundige kwesties maakten, mede door zijn gevoel voor rechtvaardigheid, dat zijn adviezen steeds op een hoog peil stonden. Niet alleen hierom werden zijn raadgevingen steeds zeer op prijs gesteld, maar mede omdat ze altijd werden uitgebracht op een wijze, die volkomen strookte met zijn grote gevoel van menselijkheid.

Van zijn welverdiende rust na zijn pensionering in een omgeving, waar hij zich van stonde af aan zo volkomen vertrouwd heeft gevoeld, is door dit spoedige verscheiden maar kort door hem genoten kunnen worden. Maar toch heeft hij zijn in al zijn blijmoedigheid die paar jaar mede tot de mooiste van zijn leven weten te maken. Voor de familie is zijn onverwachte heengaan een bijna niet te overkomen slag. Van ganser harte wenst de Vereniging tegen de Kwakzalverij hen alle sterkte toe in de komende, zo moeilijke tijden.

„Ik geloof er niet in”

„Nee”, antwoordde de verdachte beslist, „ik geloof er niet in. Er zijn wel mensen door genezen, maar suggereren is ook wat... In dokters geloof ik trouwens ook niet. Weet u waar ik in geloof? In liefde. Hij die gelooft, heeft het eeuwige leven. Ik ben een goed christen...”

VERVOLG OP BLZ. 42

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoediging is KWAKZALVERIJ

BLZ. 41

„Laten we er lering uit trekken”

Over de brochure die de Vereniging tegen de Kwakzalverij het licht deed zien schreef Het Vrije Volk een waardierend artikel, dat wij hieronder laten volgen.

IN ONZE moderne medische wereld – waarin de kinders, de hosis en de Barnards de nootdieren spelen – leide de kwakzalver een verborgen bestaan dat hij alleen in de kleine advertenties aan het daglicht durft bloot te stellen.

Een kwakzalver wordt in het alge-

meen als een regelrechte knoeier en een geraffineerde oplichter gezien en ook de koele definitie van kwakzalverij als 'wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeienis' slaat de spijker trefzeker op de kop.

Deze en andere wetenswaardigheden worden onthuld in een brochure die wordt uitgegeven door de Vereniging tegen de Kwakzalverij die met enig gevoel voor verkoopstechniek 'Mogen wij even een boekje open doen?' is getiteld.

Het betoog tegen de kwakzalverij – dat echt wel iets verder gaat dan alleen bezwaren tegen geïnfecteerde speelkaarten en een niet ontsmette kristallen bol – wordt uitvoerig geïllustreerd met gruwelijke praktijkgevalen. Gruwelijk wil in dit verband zeg-

gen dat de kwakzalvertherapie niet heeft geholpen: de patiënt is gestorven.

Even een bloemlezing uit deze verwelkte ruiker: 'Na een paar weken overleed patiënte', 'prompt volgde een herhaling van de maagbloeding en na een half jaar overleed patiënte die waarschijnlijk in leven zou zijn gebleven als zij de raad van de medici zou hebben opgevolgd'. 'Patiënte overleed spoedig daarna'. 'Zij kon veel verbeterd worden ontslagen (uit het ziekenhuis) maar behield blindheid aan één van de ogen' en tot slot 'waarna het onbevoegd behandelde patiëntje na korte tijd overleed'.

Opvallend is dat het kennelijk in hoofdzaak vrouwen zijn die de kwakzalver als laatste strohalm beschouwen – terwijl de meeste echte artsen toch mannen zijn... Enfin, goed dat de Vereniging tegen de Kwakzalverij er is. Van ons mogen ze dat boekje opendoen – laten wij er de lering uit trekken.

WAARDELOOS ZALFJE

VERVOLG VAN PAG. 41

Nog meer bijbelteksten strooide K. door zijn betoog, iets wat hij trouwens ook op de markt schijnt te doen.

„Van mijn kinderen heb ik boekhouders, uitvoerders en belastingambtenaren gemaakt”, vertelde K. nog, „dat heb ik dan tenminste van die rotmarkt genad. Maar ze zien mij er niet jaarde verachte, en hij liet met opmerkelijke lenigheid een voet voor de der vijck, eiste veertien dagen voorwaardelijk, met drie jaar proeftijd, oplichting bewezen achtend. Als bijzondere voorwaarde verbond hij aan de eis, dat K. binnen veertien dagen f 200,— terugbetaalt aan de heer Teekema. „Maandag heeft hij het!” riep de verdachte.

Als raadsman van de verdachte trad op mr. Berghuis. De getuige was wel wat lichtvaardig met K. in zee gegaan, vond hij. Overigens, als de heer Teekema na drie weken met het gebruik van de zalf niet was gestopt, was hij zijn eczeem misschien wel kwijtgeraakt. „Mijn cliënt gelooft niet in zijn produkt, maar ik weet niet, of ik er zelf niet in geloof”, zei de advocaat, „het is met dat spul vaak zo, dat de kwaal eerst erger wordt”.

De raadsman pleitte tenslotte clementie.

K. wendde tenslotte nog eens al zijn spreektalent aan en verzekerde, opnieuw, dat hij de heer Teekema schadeloos zou stellen. Om zijn woorden kracht bij te zetten viel hij de getuige om de hals. Vervolgens stapte hij op mr. Berghuis af: „Advocaat, mijn hand!” Dat kon buiten wel, beduidde de raadsman...

EEN KWAK ZALF OP DE ANGST

WIE ZIEK wordt mag de boot niet missen die haar, of hem, of zijn kind de meeste kans op een veilige overtocht naar genezing biedt. Deze treffende zin plukten wij uit een uitvoerig artikel, dat dr J. Kater onlangs publiceerde in het weekblad Televisier (1 maart 1969). Bij de illustraties ziet men op een podium een vrouw, die haar been door een magnetiseur of zoiets laat bestrijken. Een andere foto laat de Engelse Sybil Leek zien, die een soort cocktailshaker ledigt in een ramshoorn (of wat er op lijkt?). Zij noemt zich het hoofd van het heksenconvent van het New Forest. Haar familie zou zich al eeuwen bezig houden met het bereiden van kruiden. Volgens het bijschrift bestaat de fistelpot van Ursem niet meer.

In de fistelpot van Klaas Ursem werden bij een onderzoek in 1882 uitgevoerd voor de Vereniging tegen de Kwakzalverij aangetroffen: poeder van karwijzaad 30, poeder van Lavas 10, laurierbessen 40, wierook 10, sevenboom 30, poeder van hertshoorn 10, kruidnagelen 5, witte peper 5, nootmuskaat 5, kruipend hondsdraf 5, jeneverbessen 10, twee eierdooiers, 1 kg verse roomboter. Toen men de fistelpot in 1920 nog eens onderzocht vond men ranzige boter, fosforzure kalk, plantenpoeders, o.a. peper.

Dr Kater wijst er in zijn artikel op welk een groot gevaar er schuilt in kwakzalverij en alle paragnostische methoden, wanneer men zich laat behandelen onder het motto: baat het niet, het schaadt ook niet. Want juist

dat laatste is een drogredenering, omdat zij de oorzaak is dat zo velen de boot (naar genezing) erdoor missen.

Bij de afschrikwekkende voorbeelden noemt dr Kater het geval van een man met een vergroting van de prostaat. Hij onttrok zich aan de behandeling van de specialist en gebruikte maandenlang de druppeltjes van een kwakzalver. Op een avond kon hij ineens niet meer urineren, omdat de vergrote prostaat de uitgang van de blaas afsloot. Spoedopname en een operatie hebben hem kunnen redden.

Als zoete koek

„VOORAL OUDERE mensen zijn graag bereid veel geld te betalen voor wondergenezingen, maar men staat er versteld van hoeveel jongeren, zonder eerst hun goede verstand te gebruiken, zich ook laten beetnemen”, aldus dr Kater in zijn artikel waarboven de titel staat: „Een kwak zalf op de angst”. „Magische woorden als vitamines, hormonen, proteïnen, biologische werking en enzymen slikken zij, met de produkten waarin al deze middelen worden aangeboden, als zoete koek. Wanneer het er om gaat te vermageren, fit te blijven, bloedarmoede te bestrijden, seksueel op peil te blijven (of weer te komen), slappe borsten weer stevig te maken, een mooie huid te krijgen, er jong te blijven uitzien, rimpels te verdrijven en een dreigende kaalheid af te wenden, is men graag bereid om zo'n middel tegen een hoge prijs te kopen.”

WIELERSOIGNEUR COLLARD HAD GROTE MACHT

IN HET rapport van de doktoren D. Willebrand, J. L. de Jongste en dr. W. L. Mosterd over het optreden van de wielersoigneur Collard tijdens de Olympische Spelen te Mexico wordt toegegeven, dat de medische staf onvoldoende rekening heeft gehouden met de invloed en de macht van verzorgers als Collard. Men had te gemakkelijk aangenomen, dat de Nederlandse deelnemers aan de Olympische Spelen zonder meer hun vertrouwen aan de artsen zouden schenken.

De beoefenaar van de topsport wordt psychisch te weinig opgevangen. Al te veel denkt men aan de invloed van de sportbeoefening op het lichaam en te weinig aan de invloed op de geest. Door dit onvoldoende opvangen van de topsportbeoefenaar wordt de weg vrijgemaakt voor lieden, die én de sportbeoefenaar én de sport op de zaken die zijn voorafgegaan aan het wegzenden van Collard uit Mexico.

„Collard stelde duidelijk geen prijs

op samenwerking in het medisch team waartoe toch van tevoren afspraken waren gemaakt. Hij werd steeds meer gezien in het gezelschap van atleten die niet onder zijn verzorging vielen. Ons bereikten steeds meer berichten over denigrerende opmerkingen aan ons adres gericht van de zijde van Collard.”

De zaak kwam tenslotte tot een uitbarsting toen de artsen De Jongste en Mosterd in een massagekamer spuiten in een prullemand vonden. Ook werden ampullen aangetroffen die o.m. duraboline hadden bevat. Collard, die bekende te hebben gespoten, werd teruggezonden na deze vondst, ondanks zijn verweer dat de wielrenners er zelf om gevraagd hadden.

Het rapport besluit met een aantal opmerkingen aangaande het gebruik van duraboline, een hormoon-preparaat. De medische staf komt tot de conclusie dat het gebruik van duraboline geen onschuldige handeling is. „Men moet voortdurend bedacht zijn op bijwerkingen, reden waarom het toedienen van deze stoffen „niet verantwoord” is.”

★

EEN RAPPORT van drie medici, die als sportartsen naar de Olympische Spelen zijn geweest te Mexico en een boekje opendeden over het optreden van wielersoigneur Collard, heeft heel wat stof doen opwaaien in de vaderlandse sportkolommen. Het is wel duidelijk geworden, dat het wegsturen van Collard, die maar raak spoot, ook al door zijn geloof in de magie van „het spuitje” (door de mond ingenomen vitaminen zouden niet dié werking hebben), niet zonder reden was.

Hij mocht al deze zaken niet doen, daarvoor miste hij ten enenmale de bevoegdheid. Er moet natuurlijk wel aan toe worden gevoegd, dat de verhouding tussen wielrenners en soigneurs mentaal van die aard is, dat een soigneur zich steeds meer gaat indenken, dat hij de bovennatuurlijke krachten van de sport beheerst.

In de Nieuwe Rotterdamse Courant lezen wij het volgende ingezonden stuk van dokter C. J. Oudmayer, arts te Rijswijk (Z.H.). Wij laten deze brief hieronder volgen:

Met enige belangstelling las ik

het relaas inzake een zekere heer Collard, die - als soigneur van de Olympische ploeg - deelnemers behandelde, kennelijk tegen de wens van medische begeleiders.

In het samenvattend overzicht miste ik het bericht, dat tegen deze heer een vervolging werd ingesteld wegens het onbevoegd uitoefenen der geneeskunst, waaronder het toedienen van duraboline-injecties zonder medisch voorschrift ongetwijfeld te rekenen valt.

Tevens mis ik een verklaring voor de wijze, waarop de heer Collard aan de duraboline gekomen is. Duraboline kan uitsluitend op recept worden verstrekt. Gaf een arts een blanco-recept, of werden hem zonder verantwoording monsters verstrekt?

Is geen inspecteur der volksgezondheid op de gedachte gekomen dat hier een vervolging dient te worden ingesteld? Heeft niemand van de begeleidende medici een klacht ingediend?

Antibiotica werd verborgen onder veevoer

VERPAKT ONDER het veevoer had de Winterswijkse landbouwer J. W. E. in een veeschuur antibiotica voorhanden gehad. „Hoe men er aan komt is steeds onnaspeurlijk” aldus de kantonrechter te Groenlo. Ook E. kon dat niet vertellen. Hij had het langs de deur gekocht en wist echt niet de naam. „U had het anders wel goed opgeborgen” vond de officier, mr. Punt. Daar was E. het niet mee eens. De ambtenaren van de AID stonden er bovenop. Ook vertelde E. dat het bewijs niet was geleverd dat hij de laatste maanden het vee met antibiotica ingespoten had. „Ik kreeg een compliment voor de keurige veestapel”, aldus E.

De kantonrechter wees erop, dat ook een injectiespuit was gevonden. Ook waren er lege flessen in een oude sloot gevonden. De kantonrechter betreurde het dat landbouwers steeds weer van scharrelaars alle mogelijke flesjes kopen, net als of het vetters of elastiek is. Hij wees nog eens op het grote gevaar dat het spuiten met antibiotica voor de volksgezondheid kan hebben. De officier eiste een boete van tweehonderd gulden. Daar sloot zich de kantonrechter mr. H. J. Steenberg bij aan.

BIJ MAASBACH:

geen pil!

„VROUWEN IN de ban van een geloof”, heet een serie in het damesweekblad *Eva*. Het zesde artikel in de rij is gewijd aan de secretaresse van gebedsgenezer John Maasbach, Ellen Beer.

Maasbach en zijn volgelingen, lezen wij, houden zich zo letterlijk mogelijk aan de bijbel. Zo zal een vrouw, volgens hun mening, precies zoveel kinderen krijgen als God wil. („De Here opende en sloot de baarmoeder”). Als ze ziek zijn, bidden ze om genezing. In „Nieuw Leven” - het orgaan van de Volle Evangeliezending van John Maasbach, red. M.t.d.K. - worden regelmatig de resultaten van de gebedsgenezing gepubliceerd. Dames en heren uit het hele land vertellen hoe God hun gezwel wegnam of de verslaafdheid aan drank en nicotine.

Oostenrijkse charlatan noemt zich „kankergenezer”

DE 62-JARIGE „heilpraktiker” Johann Bayerl uit het Oostenrijkse Salzburg voelt zich een in zijn land weinig geëerd profeet. Hij beklagt er zich tegenover journalisten bitter over, dat Weense kankerspecialisten niet met hem willen praten en dat hij niet in de gelegenheid wordt gesteld zijn kunnen te demonstreren.

Hij beweert, dat hij een aantal mensen genezen heeft. Tegenwoordig houdt hij in Duitsland zitting, omdat de Oostenrijkse wet niet bijzonder veel met zulke „genezers” als Bayerl op heeft.

Timmerman met injectiespuit

EEN WERKLOZE Italiaanse timmerman heeft in New York vijf weken als dokter in een ziekenhuis gewerkt voordat zijn liefde voor vrouwen een eind aan de maskerade maakte. Volgens het parket van de New Yorkse wijk Bronx zal Anthony Guarino, die drie jaar geleden uit Italië emigreerde vervolgd worden wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde en wegens het afleggen van trouwbeloften aan twee vrouwen terwijl hij met een derde was getrouwd. In het ziekenhuis heeft Guarino injecties gegeven, patiënten onderzocht, geneesmiddelen voorgeschreven en bij operaties geholpen.

Volgens de politie was de eerste klacht tegen hem ontvangen van een verpleegster met wie Guarino in ondertrouw was gegaan. Zij zei dat zij achterdochtig was geworden toen hij geld van haar begon te lenen. Volgens de politie was bij het onderzoek gebleken dat Guarino, die reeds 2½ jaar getrouwd is, ook nog beloofd had een fabrieksarbeidster te trouwen.

Al meer dan tien jaar geleden werd hij tot een week gevangenisstraf veroordeeld. Veel zieken echter zoeken hem in het Duitse Freilassing, waar hij nu zijn spreekuur houdt, op en met dankbrieven van patiënten probeert Bayerl te bewijzen, dat hij geen valse hoop wekt.

Terwijl over heel de wereld in laboratoria ijverig gespeurd wordt naar de oplossing van het raadsel kanker is dat voor iemand als Bayerl helemaal geen raadsel. Hij weet het alles al lang. Grondoorzaak is het feit, dat in ons voedsel al te veel chemische bestanddelen voorkomen. En dan? De gevolgen zijn, verzekert Bayerl tot degenen, die naar hem willen luisteren, dat er zich stofwisselingsstoornissen voordoen. In de slijmvliezen van maag en darmen ontstaan door gisting bepaalde vergiften. De lever wordt overbelast en rottingsbacteriën raken in de bloedbaan.

HET IS een aardig praatje voor een leek, maar hoe ontstaat nu de kanker? Volgens Bayerl tasten die bacteriën de al wat verzwakte cellen van het menselijk lichaam aan. Nu sluit de cel zich weliswaar automatisch af voor deze boze indringers, maar het bloed voert zonder ophouden steeds maar nieuwe giftige stoffen aan. Hele groepen cellen raken zodoende in verval. Een tumor begint te woekeren, weet Bayerl, een man, die geen histologie heeft moeten leren, geen elektronenmicroscopie heeft moeten hanteren om het haarfijn te kunnen uitleggen. En al die dure, geleerde mensen, in talloze laboratoria, overal maar zoeken zonder het geheim te doorgronden!

Bayerl, de wonderdoener uit Salzburg, die alleen over de grens zijn spreekuur kan houden om wanhopige patiënten valse hoop in te blazen, weet niet alleen de oorzaak van kwaadaardige gezwellen, hij weet ook hoe ze te genezen. Heel eenvoudig ook weer. De natuur heeft het hem verschaft.

Hij heeft een zuiver plantaardig

middel, dat de spijsvertering bevordert. Daardoor worden vergiften uit de slijmvliezen verjaagd, het bloed wordt gereinigd. En zolang de tumor niet „opengebrosen” is kan hij met zijn middel heel wat kankerpatiënten genezen, beweert Bayerl. Hij heeft, om heel edelmoedig te zijn, de bijzonderheden over zijn gelukte genezingen ter beschikking willen stellen aan het Oostenrijkse ministerie voor gezondheid. Maar men bleek er geen belangstelling voor te hebben. Schande, roept Bayerl.

Ook de diagnose is bij Bayerl maar een uiterst eenvoudige zaak – hij bekijkt de ogen van zijn slachtoffers met een soort loep en weet dan alles...

BIER EN KALMERENDE MIDDELEN

IN DE apotheken, in de staatsdrankwinkels en op de televisie van Zweden is kort geleden een het hele land omvattende campagne begonnen tegen het gevaar dat bestuurders van motorvoertuigen lopen en veroorzaken wanneer zij voor het rijden kalmerende middelen innemen in combinatie met b.v. een glas bier.

In brochures, samengesteld door dr. Gunnar Lundquist van het Karolinska Ziekenhuis in Stockholm wordt er op gewezen, dat talrijke medicijnen, en vooral kalmerende middelen, in vele gevallen verschillende reacties teweegbrengen bij verschillende mensen. Iedere autobestuurder moet zich daarom heel goed bewust blijven van zijn lichamelijke conditie.

Volgens de medici is er nog veel te weinig bekend over de effecten van combinaties van medicijnen en alcohol, maar zo veel is toch wel zeker, dat de meeste soorten slaaptabletten, pillen voor mentale aandoeningen (zoals librium), tabletten tegen reisziekte en middelen tegen te hoge bloeddruk het effect van alcohol zodanig kunnen verhogen, dat het drinken van slechts een glas bier al zeer gevaarlijk kan zijn in het verkeer.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; E. Mijnarends, **Tandarts** te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; J. J. Aukema, **Dierenarts** te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, **Rechter** te Arnhem; J. E. Buiten, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te 's-Gravenhage; J. van Baak, **Dermatoloog** te Utrecht; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, **Inspecteur van Politie** te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1872.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

BLZ. 44

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.